

[Palle Simonsen]

om den dårlige skakspiller. Som bekendt er det sådan, at den gode skakspiller hele tiden tænker en række træk frem i spillet. Regeringen er kommet med idé efter idé eller træk efter træk uden at tænke på, hvordan tingene kunne udvikle sig. Derfor kunne det måske også ende med, at regeringen i virkeligheden bliver skakmat på denne sag.

Industriministeren tog tre væsentlige temaer op, som naturligvis er afgørende for debatten. Det er spørgsmålet om opsparringen, spørgsmålet om renteniveauet og spørgsmålet om investeringsniveauet.

Ser vi på spørgsmålet om opsparringen, kan vi konstatere, at der i 1980 var 1,7 mill. danskere, som enten gennem pensionsordninger eller gennem livsforsikringer sparede 15 mia kr. op. Det er faktisk et meget stort beløb, der bliver præsteret via privat opsparring. Med den usikkerhed, der gennem måneder er blevet skabt af regeringen, har vi set klare tendenser til, at folk er parate til at tage midlerne ud. Vi har set, at organisationer, der har aftaler om pensionsopsparring, har været på vej til at anbefale deres medlemmer, at man fra organisationens side skulle opsigse disse aftaler. Det vil altså sige, at hvis regeringen virkelig kom igennem med sine planer, så ville man blive vidne til, at en række pensionsopparere trak deres penge ud. Det ville naturligvis igen medføre et stærkt forøget forbrug med negative virkninger på den almindelige økonomiske politik.

Det, det er afgørende for os at få sagt i denne debat, er, at nu må al diskussion om indgreb over for den private opsparring standse. Det er også det, der ligger i det fælles dagsordensforslag. Vi skal skabe tryk for pensionsopparerne. Vi har brug for den kapital, men vi har først og fremmest brug for, at der fortsat er tillid til de systemer, som er opbygget af dette folketing.

Det andet spørgsmål er renteniveauet. Det ligger klart, at regeringen har benyttet det høje renteniveau til at lave de omtalte krumspring. Ja men renteniveauets højde kan vi da ikke klare gennem de forslag, regeringen har lagt på bordet. En reduktion af renten, hvad alle naturligvis må være interesseret i, har som baggrund én eneste ting, og det er en bedre økonomisk politik, en anden økonomisk politik. Man kan ikke klare problemerne med de krumspring, regeringen lægger op til.

Hvis man ser på en lille udløber af spørgsmålet om renteniveauet, så kan man sige, at hvis regeringen kommer igennem med planer om en lavere forrentet kapital til erhvervslivet, f. eks. fra pensionskasserne, så kommer regeringen jo i vanskeligheder med finansieringen af vores udenlandske gæld. Det er påpeget utallige gange.

Så er der spørgsmålet om investeringsniveauet. Vi er naturligvis enige med industriministeren i, at investeringsniveauet er for lavt. Det bliver påpeget af alle, også af eksperterne, og det er senest påpeget i vismændenes rapport forleden. Men investeringsniveauet højnes ikke gennem regeringens forslag om pensionsmidler til erhvervslivet under særlige, tvungne vilkår.

Det er efterhånden meget klart afdækket, at erhvervslivets hovedproblem ikke er et kapitalproblem. Erhvervslivets hovedproblem er alene at kunne tjene noget, at kunne få noget ud af at investere. Det er alene et spørgsmål om, hvorvidt der er skabt grundlag for en tilstrækkelig indtjening. Det er det, der skal til. Vi ser en række eksempler på, at danske erhvervsvirksomheder investerer kapital i regeringens statsobligationer. Hvorfor gør de det? Det gør de naturligvis, fordi de her får en højere forrentning. Det er et godt udtryk for, at det ikke er kapital, der er mangel på på en række områder inden for dansk erhvervsliv, men derimod muligheden for en større indtjening. Derfor kan regeringen ikke løse nogen af det danske samfunds problemer ved de forskellige former for indgreb, man har forsøgt sig med nu gennem måneder.

I virkeligheden er der en vis dualisme i temaet for dagens forespørgselsdebat. På den ene side drejer det sig om regeringens tanker om tvangsindgreb for at få midler over i erhvervslivet. På den anden side drejer debatten sig i virkeligheden om, i hvor stor udstrækning pensionskasserne overhovedet skal investere i erhvervslivet.

Jeg vil om dette tema sige, at vi naturligvis finder, at det er rigtigt og godt, at pensionskasser, pengeinstitutter osv. søger at bidrage til finansiering af erhvervslivet efter det mønster, vi har kendt indtil dette øjeblik. For pensionskassernes vedkommende, hvor der er tale om en betydelig stigning – det kan vi jo konstatere – må det være lige så klart, at det blot skal finde sted inden for de regler,